

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **L. M.**, zast. ustanoveným opatrovníkem Mgr. Filipem Dusem, advokátem, se sídlem Varšavská 714/38, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 925/27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2025, č. j. KRPU-81452-24/ČJ-2025-040022-DB-ZZC, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 5. 2025, č. j. 78 A 6/2025-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému opatrovníkovi žalobkyně, Mgr. Filipu Dusovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši **5.070 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaná shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobkyni podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajistila za účelem jejího předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, jímž je nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), přičemž podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovila dobu trvání jejího zajištění v délce 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

II.

[2] Žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí bránila žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“). Ten žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[3] Krajský soud neshledal důvodnou žádnou z žalobních námitek. Napadené rozhodnutí považoval za plně přezkoumatelné, protože žalovaná se v něm věnovala konkrétní situaci žalobkyně a relevantním zjištěním ve věci, vyložila naplnění zákonných důvodů pro zajištění, zabývala se stanovenou dobou jeho trvání a přiměřeností, zohlednila nemožnost využít mírnější opatření, a vyjádřila se k možnosti předání žalobkyně do Chorvatska jakožto do státu příslušného k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu, v němž podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž shledala překážky pro toto předání, a zohlednila i informace ohledně chorvatského azylového systému. Stejně tak krajský soud nedovodil, že by žalovaná vycházela z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a poukázal na obecnost tohoto žalobního tvrzení. Žalovaná si podle krajského soudu opatřila dostatek podkladů pro závěr, že žalobkyně vstoupila na území České republiky neoprávněně, a že jsou splněny podmínky pro její zajištění za účelem jejího předání do Chorvatska jako státu příslušného k posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[4] Žalobkyni nepřisvědčil také v tom, že by délka zajištění byla nepřiměřená, nebo že by ji žalovaná nedostatečně odůvodnila. Žalovaná rozhodla o zajištění žalobkyně na dobu 30 dnů od dne 28. 4. 2025, tedy v době, kdy ještě nebylo požádáno o její přijetí zpět do Chorvatska, a kdy nemohla předjímat, za jak dlouho či zda vůbec obdrží souhlas Chorvatska o přijetí žalobkyně zpět (k tomu došlo dne 8. 5. 2025). Krajský soud proto s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (například rozsudek ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32) připomněl, že podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III nesmí doba trvání zajištění v takových případech přesáhnout 1 měsíc, což v daném případě žalovaná respektovala a zohlednila při jejím stanovení i individuální situaci žalobkyně. V napadeném rozhodnutí zohlednila a srozumitelně a přesvědčivým způsobem vysvětlila, proč bylo nutné žalobkyni zajistit právě na dobu 30 dnů. Bylo tomu tak jednak s ohledem na zjištění učiněná k osobě žalobkyně, ke skutečnostem týkajícím se jejího neoprávněného vstupu a pobytu na území České republiky, k předpokládané délce průběhu dublinského řízení i složitosti přepravy do Chorvatska. Žádná pochybení žalované v tomto ohledu krajský soud nedovodil.

[5] Krajský soud za důvodnou nepovažoval ani námitku, podle níž žalovaná nezohlednila mimořádnou povahu zajištění a pominula možnost přistoupit k mírnějším opatřením. Uvedl, že žalovaná odpovídajícím způsobem zvažila využití zvláštních opatření ve smyslu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, žádné z nich však nepřicházelo v případě žalobkyně v úvahu. Ta totiž nedisponovala platným pobytovým oprávněním na území Evropské unie, a proto se nemohla zákonným způsobem sama na území Chorvatska vrátit, v České republice nemá žádné vazby či možnost pobytu, neoznámila adresu místa pobytu za účelem provedení pobytové kontroly, nemá dostatek finančních prostředků pro složení finanční záruky a nerespektovala ani povinnost setrvat na území Chorvatska do skončení azylového řízení. Nadto cílovou zemí žalobkyně bylo Německo. Krajský soud proto závěr žalované, že by realizace zvláštních opatření s největší pravděpodobností vedla ke zmaření procesu předání žalobkyně do Chorvatska, považoval za dostatečně odůvodněný a zcela se s ním ztotožnil. K tomu dodal, že žalobkyně svým jednáním a nelegálním pohybem v schengenském prostoru vyvolala reálnou obavu, že se bez zajištění před svým předáním nebude na území České republiky zdržovat. Na uvedeném podle krajského soudu nic

pokračování

nemění ani teprve v žalobě uplatněné tvrzení, že má finanční prostředky na cestu zpět do Chorvatska, jelikož ze správního spisu vyplývá, že se jedná o studentku, která u sebe při zajištění neměla žádné finanční prostředky či platební karty. Krajský soud dále poukázal na obsah vyjádření jejího bratra, jehož se žalobkyně dovolávala a který s ní byl zajištěn. Ten při podání vysvětlení dne 27. 4. 2025 uvedl, že má finanční prostředky na cestu zpět do Chorvatska, ale ne na složení finanční záruky.

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní argumentaci týkající se systémových nedostatků azylového řízení v Chorvatsku. Poukázal na to, že žalobkyně netvrdí žádné konkrétní skutečnosti, které by zabráňovaly jejímu předání do Chorvatska. Upozornil i na závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, podle kterého má žalovaná povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sama k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán, existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti či je cizinec tvrdí a to, zda je předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné, se zevrubně ověřuje až v následném řízení o předání.

III.

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Přijatelnost kasační stížnosti odůvodňuje zásadním pochybením krajského soudu, které podle ní může mít dopad do jejího hmotněprávního postavení. Má totiž za to, že krajský soud nezohlednil podmínky zajištění stanovené v čl. 28 Dublinského nařízení a § 129 zákona o pobytu cizinců, čímž pochybil při výkladu práva a nerespektoval ustálenou judikaturu.

[9] Stěžovatelka konkrétně namítá, že v jejím případě nebyla splněna zejména podmínka spočívající v existenci vážného nebezpečí útěku, z čehož dovozuje, že omezení její osobní svobody bylo nezákonné. Ačkoliv uvedla, že má dostatečné finanční prostředky na cestu zpět do Chorvatska, krajský soud jejímu tvrzení neuvěřil, protože u sebe v době zajištění neměla žádné finanční prostředky ani platební kartu. Opomněl však, že stěžovatelka patří do generace, která běžně platí mobilním telefonem. Pokud by stěžovatelka žádné finanční prostředky neměla, patrně by nemohla přijet z Chorvatska do České republiky. Předmětný závěr krajského soudu proto považuje za zavádějící a neúplný. Mimoto v jejím případě se nejednalo o útěk ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť nevěděla, že z Chorvatska nemůže vycestovat. Vzhledem k tomu, že projevila ochotu se tam dobrovolně vrátit, nebylo její zajištění nezbytné, což krajský soud nezohlednil.

[10] Nezákonnost omezení osobní svobody stěžovatelka dovozuje také ze skutečnosti, že žalovaná *a priori* přistoupila k určení nejdelší možné doby zajištění, namísto toho, aby nejprve stanovila kratší dobu a tu případně prodloužila. Krajský soud tak podle ní nesprávně posoudil stanovenou dobu zajištění, protože toliko konstatoval, že žalovaná délku zajištění řádně odůvodnila, aniž vzal v úvahu, že žalovaná stanovila nejdelší možnou dobu zajištění.

Ta má přitom být v souladu s čl. 28 Dublinského nařízení co nejkratší, řádně odůvodněná a časově omezená pouze na nezbytnou dobu. Stěžovatelka namítá, že v době vydání napadeného rozhodnutí nemohlo být zřejmé, zda doba 30 dnů zajištění bude potřebná. Tuto skutečnost podle jejího mínění nemůže ospravedlnit ani povinnost žalované ji propustit, pokud by pominuly důvody zajištění, protože žádná záruka, že by tak žalovaná učinila, případně po jak dlouhé době, neexistovala. Stěžovatelka poukazuje na to, že i Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře dovodil, že bezdůvodné stanovení nejdelší možné doby zajištění způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[11] Podle stěžovatelky nebyly splněny ani ostatní podmínky zajištění, neboť každé zajištění musí sledovat určitý účel. V této souvislosti se dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 Azs 256/2015-55, ze kterého podle ní vyplývá, že k zajištění nesmí dojít, pokud naplnění jeho účelu není reálné. Tak tomu bylo i v nyní projednávané věci, kdy byla nakonec ze zajištění propuštěna. To jinými slovy znamená, že byla po dobu 30 dní omezena na své osobní svobodě, přestože nedošlo k naplnění účelu zajištění. Úvaha žalované, že přemístění stěžovatelky je ve stanovené době zajištění realizovatelné, tudíž nebyla správná. Napadený rozsudek pak považuje rovněž za nepřezkoumatelný, protože krajský soud v něm rozporuplně uvedl, že tvrzení o finančních prostředcích na cestu zpět uplatnila až v žalobě, a současně vyslovil, že žalovanou informovala o těchto finančních prostředcích.

IV.

[12] Žalovaná ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout. Plně odkazuje na napadený rozsudek a dodává, že postupovala v souladu s právními předpisy a napadené rozhodnutí řádně odůvodnila.

V.

[13] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí, v níž rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Pro vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele* vyložil.

[14] Jak je již shora uvedeno, stěžovatelka přijatelnost kasační stížnosti dovozuje z toho, že se krajský soud dopustil zásadního pochybení, když nesprávně vyložil podmínky zajištění, nerespektoval ustálenou judikaturu a zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud však v projednávané věci podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatelky neshledal, a kasační stížnost proto nepřijal k meritornímu přezkumu.

[15] Namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] stěžovatelka konkrétně spatřuje v tom, že krajský soud nezohlednil, že žalovaná stanovila nejdelší možnou dobu zajištění a že projevila ochotu se do Chorvatska dobrovolně vrátit, a proto její zajištění nebylo nezbytné. Dále namítá, že krajský soud rozporuplně uvedl, že tvrzení o finančních prostředcích na cestu zpět uplatnila až v žalobě, a současně vyslovil, že

pokračování

žalovanou informovala o těchto finančních prostředcích. Jedná se tedy o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

[16] Nejvyšší správní soud připomíná, že problematika nepřezkoumatelnosti rozsudku spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je v jeho ustálené judikatuře bohatě zastoupena a pro stručnost na ni odkazuje (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Krajský soud judikturním požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu této judikatury dostál. V napadeném rozsudku dostatečně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, předeštel relevantní a ucelené právní závěry, kterými žalobní argumentaci náležitě vypořádal. Z napadeného rozsudku je seznatelné, k jakým závěrům krajský soud dospěl a proč nepovažoval právní argumentaci stěžovatelky za důvodnou. Úvahy v něm obsažené jsou co do formy logické, vnitřně nerozporné.

[17] K otázce doby zajištění se krajský soud vyjádřil v odst. 21. a 22. napadeného rozsudku. Z nich plyne, že nepřehlédl, že žalovaná přistoupila k nejdelší možné době zajištění v délce 30 dnů. Měl však za to, že tuto dobu zajištění řádně odůvodnila. V odst. 24. až 27. napadeného rozsudku pak krajský soud srozumitelně vysvětlil, proč byl správný také závěr žalované o nezbytnosti zajištění stěžovatelky namísto přijetí mírnějšího opatření. Je tudíž zřejmé, že ke stěžovatelkou odkazovaným otázkám se krajský soud vyjádřil, a napadený rozsudek je tudíž přezkoumatelný. Námitky týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku tudíž nemohou založit přijatelnost kasační stížnosti.

[18] Přestože stěžovatelka v blanketní kasační stížnosti uplatňuje také kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., žádné konkrétní námitky, které by pod něj byly podřaditelné, však v kasační stížnosti neuvádí. Nejvyšší správní soud se tedy nemá k čemu vyjádřit. Řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je přitom ovládáno dispoziční zásadou. Je tudíž výlučně věcí stěžovatelky, aby formulovala konkrétní námitky, kterými brojí proti právním závěrům krajského soudu. Nejvyšší správní soud není povinen, ale ani oprávněn tato tvrzení za stěžovatelku domýšlet. Takové konkrétní námitky však v tomto směru v kasační stížnosti i chybí.

[19] Stěžovatelka krajskému soudu dále vytýká nesprávné posouzení podmínek zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců a podle čl. 28 Dublinského nařízení, a to konkrétně podmínku spočívající v existenci vážného nebezpečí útěku, účelu zajištění a délky zajištění.

[20] Výkladem podmínek zajištění cizince ve smyslu § 129 zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. V souladu s jeho judikaturou lze k zajištění přistoupit pouze tehdy, pokud není možné využít mírnější opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, pokud zajištění sleduje vymezený účel, jímž je předání cizince podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie, a pokud existuje závažné nebezpečí útěku cizince (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2019, č. j. 5 Azs 109/2018-31, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150). Definice pojmu „*existence vážného nebezpečí útěku*“ ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců vyplývá přímo z předmětného ustanovení. Podle něj je dána existence mimo jiné tehdy, pokud cizinec

pobýval na území neoprávněně, nebo pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území. Tak tomu bylo i ve stěžovatelčině případě.

[21] Otázkou využití mírnějších opatření namísto zajištění se již Nejvyšší správní soud v minulosti zabýval a dovodil, že „*aplikace zvláštních opatření musí mít v souladu se zásadou proporcionality vždy přednost před zajištěním cizince, kteréžto opatření, zasahující velmi citelně do ústavně zaručeného práva cizince na osobní svobodu, může být uplatněno teprve jako ultima ratio, pokud zvláštní opatření nelze vůbec uložit nebo pokud je zřejmé, že takové opatření v dané věci nemůže účinně zajistit plnění povinností cizincem, především povinnosti vycestovat z území v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2021, č. j. 4 Azs 284/2020-19). Nicméně uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložением tohoto zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí, zde tedy předání do Chorvatska podle nařízení Dublin III. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je přitom samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, čj. 10 Azs 102/2016 - 56). Odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel, leží na správním orgánu, který musí své úvahy promítnout rovněž do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012-74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012-40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51).

[22] V projednávaném případě stěžovatelka nejprve dne 25. 4. 2025 požádala spolu s dalšími členy své rodiny o mezinárodní ochranu v Chorvatsku, ale přesto odcestovali do Německa. Dne 26. 4. 2025 jim německé státní orgány odepřely vstup do země a byli vráceni na území České republiky. Žalovaná pak dne 28. 4. 2025 rozhodla o zajištění stěžovatelky na dobu 30 dní, a to v době, kdy ještě nebylo požádáno o její přijetí zpět do Chorvatska. Z evidence cizineckého informačního systému žalovaná zjistila, že stěžovatelka nedisponuje jakýmkoliv platným oprávněním k pobytu na území Evropské unie. Při podání vysvětlení dne 27. 4. 2025 odkázala na vysvětlení svého bratra, který uvedl, že se rozhodli odcestovat z Ruska kvůli válce, neboť je ve věku, kdy by mu mohl přijít povolávací rozkaz, že jejich cílem bylo získat azyl v Německu, že na území České republiky žádné rodinné či ekonomické vazby nemá, že by se v případě propuštění ze zajištění vrátila do Chorvatska, a že má finanční prostředky na cestu zpět do Chorvatska, ale nikoli na složení finanční záruky. Žádnou adresu místa pobytu na území České republiky stěžovatelka neuvedla. Na základě těchto skutečností vyplývajících ze správního spisu Nejvyšší správní soud považuje závěr o splnění podmínek pro stěžovatelčino zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců za souladný s výše zmíněnou judikaturou. Uložení žádného ze zvláštních opatření by s ohledem na skutkový stav věci nepřipadalo v případě stěžovatelky v úvahu, naopak by vedlo ke zmaření realizace jejího předání do Chorvatska.

[23] Podle Nejvyššího správního soudu byla splněna také podmínka spočívající v existenci vážného nebezpečí útěku, ač stěžovatelka poukazuje na to, že tomu tak není proto, že měla

pokračování

dostatek prostředků na cestu zpět do Chorvatska a že se v jejím případě nejednalo o útěk ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. To však je z pohledu splnění uvedené podmínky bez významu. Její naplnění spočívalo zejména ve skutečnosti, že stěžovatelka na území České republiky pobývala neoprávněně, že neměla žádné jiné oprávnění k pobytu na území Evropské unie, což znamená, že nemohla oprávněně samostatně do Chorvatska vycestovat a nemohla ani uvést adresu pobytu v České republice. Mimoto nelze opomenout, že jejím původním cílem bylo získat azyl v Německu. Ani v tomto ohledu napadený rozsudek nevybočuje z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu.

[24] Jakkoliv stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že u sebe neměla žádné finanční prostředky na cestu zpět, je třeba připomenout, že podle seznamu dočasně zadržených věcí a finanční prostředků ze dne 27. 4. 2024 u sebe stěžovatelka žádné peníze ani platební karty neměla. Krajský soud však nevyslovil, že by neměla finanční prostředky na cestu do Chorvatska, nýbrž na složení finanční záruky. Stěžovatelce lze sice dílem přisvědčit v tom, že i když u ní nebyly v době jejího zadržení nalezeny peníze ani platební karty, nebylo vyloučeno, že mohla činit platby pomocí mobilního telefonu, jak je v dnešní době zcela běžné, což krajský soud nezohlednil. Tato okolnost však nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti. Je tomu tak jednak proto, že stěžovatelka v dosavadním průběhu řízení netvrdila, že disponuje finančními prostředky, které je schopná poskytnout formou platby skrze mobilní bankovní aplikaci (uvedenou argumentaci tak nyní nelze s ohledem na § 109 odst. 5 s. ř. s. zohlednit), a nešlo ani o to, zda disponuje finančními prostředky na cestu zpět do Chorvatska, jak tvrdila prvně v žalobě, ale zda mohla složit finanční záruku za účelem využití mírnějšího opatření namísto zajištění. To však ani netvrdila, ani neprokázala.

[25] Jedná-li se o samotný účel zajištění, i k této otázce existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Podle ní *„[s]právní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150).

[26] Krajský soud ani v tomto směru nedovodil pochybení žalované. Ta se účelu zajištění v napadeném rozhodnutí věnovala a shora uvedeným požadavkům judikatury dostála. Neshledala v dané věci žádné důvody, na základě nichž by bylo možno se domnívat, že předání stěžovatelky do Chorvatska nebude možné. Ostatně ani stěžovatelka takové skutečnosti ve správním řízení netvrdila. Přestože tedy předání stěžovatelky do Chorvatska nakonec nebylo možné realizovat ve stanovené době (stěžovatelka byla ze zajištění propuštěna dne 13. 6. 2025 - viz evidenční karta žadatele na č. l. 26 spisu Nejvyššího správního soudu), uvedené nelze žalované vytýkat, neboť v souladu s výše citovaným usnesením rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010-150, *„smyslem řízení o zajištění cizince není*

konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.“ Podle Nejvyššího správního soudu tento účel spočívající v zamezení zmaření předání stěžovatelky do Chorvatska zajištění v daném případě splňovalo. Ve chvíli, kdy žalovaná dospěla k závěru, že předání stěžovatelky do Chorvatska nebude ve stanovené lhůtě možné realizovat, rozhodla o jejím propuštění.

[27] K právě uvedenému lze pro doplnění poukázat i na závěry vyplývající například z rozsudku ze dne 18. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, v němž Nejvyšší správní soud mimo jiné vyslovil, že „z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodlužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení. Nepodal-li dosud žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí lhůty pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět. Podal-li již žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí lhůty pro realizaci přemístění.“

[28] V nyní souzené věci není sporu o tom, že žalovaná maximální dobu zadržení v délce 30 dnů dodržela a postupovala přitom v souladu s touto judikaturou, jelikož stanovenou délku zajištění řádně odůvodnila, na což poukázal již krajský soud v napadeném rozsudku. Se stěžovatelkou tedy nelze souhlasit ani v tom, že žalovaná bezdůvodně přistoupila k maximální možné době zajištění, i když ta má být co nejkratší. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje s krajským soudem v tom, že maximální dobu zajištění žalovaná respektovala a tato doba splňovala požadavky na to, aby byla co nejkratší a odpovídala efektivní práci žalované s transferem stěžovatelky. O nezákonnosti doby zajištění by bylo možno hovořit v případě, byla-li by stěžovatelka zajištěna i přes marné uplynutí lhůt a pokud by žalovaná délku stanovené doby zajištění ve svém rozhodnutí neodůvodnila vůbec, odůvodnila nedostatečně či v rozporu se skutkovými okolnostmi dané věci. K tomu však v souzeném případě nedošlo.

[29] Nejvyšší správní soud tedy v posouzení krajského soudu nezjistil stěžovatelkou namítaná pochybení. Krajský soud své úvahy založil na závěrech vyplývajících z relevantní judikatury a nepochybil při výkladu jednotlivých otázek týkajících se zajištění ve smyslu na věc dopadajících ustanovení zákona o pobytu cizinců, zejména jeho § 129. Jelikož napadený rozsudek netrpí ani vadou nepřezkoumatelnosti a není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem, Nejvyšší správní soud neshledal důvod k přijetí stěžovatelčiny kasační stížnosti k meritornímu přezkumu.

[30] S ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti meritorně rozhodl ve lhůtě podle § 73 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 107 téhož zákona, která počala běžet až od odstranění vad kasační stížnosti stěžovatelkou v podání doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 7. 10. 2025 (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2017, č. j. 6 Azs 65/2017-34, nebo usnesení ze dne 20. června 2012, č. j. 6 Ads 73/2012-

pokračování

17), nerozhodoval již o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť rozhodnutí o tomto návrhu zcela pozbylo smyslu.

VI.

[31] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. Odmítl ji tedy pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatelka v tomto řízení úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšné žalované v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[33] Stěžovatelce byl v řízení o kasační stížnosti jako opatrovník ustanoven advokát Mgr. Filip Dus, neboť se na soudu známých adresách nezdržovala a její pobyt v řízení o kasační stížnosti není znám. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů opatrovníka nese stát (§ 140 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a § 120 téhož zákona). Ustanovený opatrovník za stěžovatelku učinil jeden úkon právní služby spočívající v doplnění kasační stížnosti, za který mu náleží odměna ve výši 4.620 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 5 a § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a současně náhrada hotových výdajů (režijní paušál) s těmito úkony související, která podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je ve výši 450 Kč. Odměna a náhrada hotových výdajů opatrovníka za zastupování stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti tak celkem činí 5.070 Kč. Ustanovený opatrovník nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Ustanovenému opatrovníkovi tudíž bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 5.070 Kč, a to do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu